

PJESNI RAZLIKE

*potpuno lud
u glavi vruća magla srpanjska
tko može da mi kaže
kud vodi put*

*tijelo u vatri
svi udovi razbacani
gdje je misao
da čovjek ustane*

*nakon duge smrti
vidim obzorje
domaći svijet
vratio sam se*

*što će mi večera
postelja što
ne mogu jesti
spavat još manje*

*tko što je pogubio
ne pita se više
sad moram živjeti
pravo zapravo*

*oni koji zaspu
tri put ih već nema
ja ostajem budan
čekam spreman*

*potpuno lud
u glavi mutna magla zimska
tko će mi reći
kud vodi put*

*Hoću li živjeti kraj smrti u mraku,
kakav se otrov to širi svud po zraku,
rođen, bačen, strunuo u vjetru koji huji,
samrtnom vjetru jačem od svih struji?*

*Slušaj me, ovdje nitko ne govori,
jaka vjera ne diže koljena,
jeka ne ori,
svatko sam ko mrav na zemlji
– bliži se konac dana,
ovdje nitko više ne govori, daj
daj da procvjeta suha grana.*

*ulice što su propale od starine
kuće trošne ljupkost iz bivšeg života
iznurene ljubavi što je tuda prošla
davnim kamenom po kom se sunce igra
vremena s ozljedama što ostala su svuda
a još nisu umrla skupljena u zraku*

*tko će još živjeti po tim starim mjestima
što će tu ovaj stranac što dođe svaki dan
pa doda svoje oči nebrojenim pogledima
kojim zaboravom od živih što vas štiti
što sve još čuvate duboko u sebi
koju muziku i slatki hljeb ste htjeli*

*evropa evropa nestvarna od zlata
s moćima davno strunulih svetaca
previše je mrtvih na tim obalama
na urednim grobljima gdje leže plemena
nemaš djeteta i zlatnih jedrenjaka*

*iz daljine čuješ zveket drugih radilišta
svijet izrasta jak i surov bez sjećanja
u jednoj prašnoj sobi sa noćnim leptirom
tvoj umobolni starac kuša violinu*

*Život drhti. Osmijeh oka. Treptaj glasa.
Kolot dima nad pramenom svjetla.
Pjesma. Usne koje sjaju. Ulaga.
Ruke što se ispružaju. Grlo.
Drhti pred smrću i tamom.*

*Ne strah, treptaj protiv,
odušak ushita bez razloga i porijekla:
tu sam, gospodine, sjeti se,
prvi put napunio sam pluća
duboko zrakom koji je strujao
nad onom zelenom rijekom
drhtav između jablanova.*

*steklo pseto koje nisi znalo
kome da se na vrijeme pridružiš
zamišljajući svijet kao ljuljačku
iz koje se promatraju tratinčice*

*lajući iz vesele nevinosti
režeći u dobroj naivnosti
nisi shvatilo da za tvoje
brižno uzgojeno cvijetje
koje si namislilo oporučno
ostaviti obćinstvu*

*ne mare drugi stekli psi
koji će se na sve to
slavodobitno popišati*

*sviraj samo svoje gusle u večeri
sve smo drugo potopili
prilikom sumanutih svečanosti
na koje nismo pozvani*

*eventualno ti preostaje
da se družiš sa stablima
da se družiš s krticama
sa lijepim društvom ludila*

*a sve će namjere nikom ne škodeći
sakriti malo po malo pepeo
jer vrijeme nije veselo
a veseli su samo oni koji ne znaju*

*čisti obris krajolika uzgojenu zemlju
bistre rijeke i pastrmke preko slapova
jedinstvo sviju stvari i otresitu vjeru*

*mrvački pokrov i hramove
sjaj i vitezove
plemenitu rasu koja hoće
volju i ognjište*

*pokloni ciganima da ih ko stare hlače prodaju
kako valja rasute bez uspomena*

*jednom u tvom zagrljaju
ja te nikad ne prestajem čekati
(kolika je to odanost
ni slovom se ne da izmjeriti taj život)*

*što to što mi viču svijet je stvaran saberi se
služi mu osluhni ga diši kako on diše
što mi vrijedi sve to spram onog trenu
kad ja tebe zateknem kad imam oči da te vidim*

*susretnem li te ne mogu dalje
– srce mi brže tjera krv
stanem li bez tebe svud ostaje samo tama*

*usred pustinje čudan komad kamena
na njem nema ni tri pismena
a grob što se i u mraku žari
stoji opomena
jedan bor izgorio u plamenu
pod njim more ravnodušno udara
silaziš mi i govoriš govoriš mi pa stojim stub
pa mrznem od svake pomisli koja nisi ti*

*ti se dotle nalaziš na drugim nježnim mjestima
između samrtnika među usnama
dušo na jeziku onih što se ljube*

*a ja otkad me smotriilo tvoje oko
stojim samo skromni sluga tvoje glazbe*

*tko neće i suho čekanje izdržati do kraja
tko jednom kuša neće te ostaviti
a ispod nas to što se ruši tama
samo je moj biljeg tvojim usnama
sestro živote jezika što mi hlapiš ostani
riječi kako da ti bolje služim*

*med onima što povijest nose
ko hlače mrtvog prijatelja
zaboravljen još novac zvecka
ko nada u džepovima
dok vrijeme se s njima igra
smisao s prašinom kovitla*

*između otrova i dima
izrasti će doba sidra
utjelovljenje same srži
u željezu i okovima
dah leda i obrok vatre
zapržit će vrč pun krvi
koju će čovjek da izažme
na svojoj žili njom da hrani
nemilost časa i otkrića
tek počelo je vrijeme Rima*

*sa dragim bogom ugovori
pri punojasnom stanju stvari
čudesna mjeseca i rata
na zemlji kuga i slična hrana
pa kad probuše samu zemlju
putovi kad se posve stope
u zatvorenu kuglu ploda
do kraja mogućeg će pružit*

*ljepljivu klicu novog bića
a opljačkan će vjernik saznat
da nebu nema ništa dodat
vječni Ilirik tišti zima*

oni što pravo svojoj vjeri nađu
onima što im vjera daje pravo
mogućnost pukotine ne znaju
ni paučinu što se nad njom svela
u žaru svoje vjere zaboravljaju
da riječ je od tijela znojna i vruća
duh da nad vodom pjeva

oni što pitanje odgovorom žive
nemušti ko životinje i bilje
kojima čin još slovo ne zna
u plod zarastu i tad slute
da prije riječi već sve su znali
da riječ je tijelo skotno i vruće
duh da nad vodom pjeva

tek treći jer otvoreni tami
i prazni od sebe samih
po pustinjama traže more
što žar ni jedne vjere ne brane
na rubu nemuštog što traju
a ipak i vjeru i razdor hrane
znaju
da duh svoje smrtno tijelo ima
tek riječ da nad vodom pjeva

ma tko će se na kraju skršit
zbog jedne jedine riječi
svi zidovi mi priječe
da vidim što ima u raju

na kraju svih krajeva
riječ se prečisti
ni riječ ni ti ni ja
nismo više isti
tih nepoznat ton
iznad dima stvari
ne ponavlja više govor

*u zloj žudnji za oznakom
što bi svemir makla s mjesta
život se u šutnju prelama
šutnji se vraća u zatvoren krug
šutnjom sve sadrži stvari*

*uzbunjuje se uzbunjuje se
duh sa dna gdje prebiva
dno dno se otvara
prozirna opna ogledala
među dubinom i visinom
ne znajući što je još gore još dolje
bez smjerova vidi se samo zvijezda
kroz pustoš nazire svi putovi slič
ni granice mu više nisu čiste*

*na kraju krajeva ništa na vidiku
ni bliz ni dalek sadrži se
svijet sobom u jasnom obliku*

*Kad je sva sudbina samo od riječi,
pobližih oznaka koje nitko ne zna,
kad je sva sudbina samo od ljusaka,
jezgra se šutljivo razmnaža i plodi.*

*Bor, soko, trag, oblak, imaju svoj lik,
mrak, tama, dan, sjaj, slijepi pojmovi,
ljudi budu, ljudi nestanu, tako se razvilo,
samo riječi ostaju bez temelja.*

*Korijen, krilo, dlan, para, uzroci,
sunce, tijela, prapoplina, sve govori,
on kiša, ona plod, tako se razvilo,
mimo svega prebiva jezik.*

*Ni jednim glasom nije kazano,
ni jednim znakom ništa dosegnuto,
sve se osuši gdje on dopire,
postojanje bježi natrag vlažnoj tami.*

*Ostaje izgubiti se u nekoj većoj nemušti,
 razriješiti se u muk povrh krova,
 ostaje na kraju dorasti neodjeven
 u svoj jasni lik koji ne treba imena.*

*što tražiš u hljebu u hljebu u hljebu
 zalutalo dijete strada putovima
 što tražiš u nebu u nebu u nebu
 čeljade od zemlje uhvaćeno na bijegu*

*što između ovog i onog ugla
 život izmjerljiv ko pravac i teza
 nalazi samo kosture u ruglu
 prahom svršavaju suvišnu askezu*

*hukni na prozor – kratak čas
 ostaje bilješka tvoj dah
 što brzo kopni dok povijest piše
 od prolaženja jezu*

*hukni još jednom nek bude isto
 zatim prisloni čelo na staklo
 slušaj potmulo drhtanje izvana*

*treći put hukni u upitni mrak
 to tvoje disanje muti jasni zrak
 široku noć sa obje strane stakla
 to tvoje tijelo jer uporno diše
 ostaje svezano za stare teške lance
 vuče ih sobom ko neke davne znance
 što jedan drugom ne govore ništa*

*taj spokoj što ga sada imaš
 nije li život od papira
 sada kad ništa te ne dira
 što radiš posred svijeta*

*zelenilo na rubu neba
nije li leden oštrac zime
a golo granje usred vrela
zreloga ljeta ime*

*marmor od mora što svoj kamen
tuče ranjava i opet liže
nije li jauk onih što su
spareni a još hoće bliže*

*to zelen-nebo oštra studen
to golo ljeto jauk mora
krišom kroz godine će pisat
na obraz bore odgovora*

*um će raslojit posve lako
kiselo tlo što korov hrani
izrasti će iz suhog slova
riječ što od smrti brani*

*tako preostaje ti pjesma
pospani izvor što se ljeska
žednih večeri dok nam sjena
pije kroz žubor slijepa mjesta*

*ptice zrakom lete
brodovi strujom plove
između neba i vode
drhte od snage stroja
dviije obale*

*svijet kojem odlaziš
talac u zalog dan
između neba i vode
stoji ko smrznut vrisak*

slobodan

Nikica Petrak